

במכתב מ- 1982 שהגיע מאריה הוא כותב :

"... אבל האירוע העצוב מכל, שממראותיו ומהרהורים עליו לא השתחררתי – יום פטירתו של ידידי הנערץ מכל – יוסף זינאתי מפקיעין. בבוקר יום ה' קיבלתי הודעה טלפונית מפקיעין, ממרגלית בתו, שיוסף נפטר אמש. היא מבקשת שאזדרז ואבוא מוקדם לביתם כדי שאעזור להחליט מתי והיכן תהיה ההלוויה והקבורה. משהגעתי בשעה אחת-עשרה לפני הצהרים מצאתי את יוסף מונח על רצפת בית-הכנסת, סמוך לכניסה, והוא עטוף בבד אפור. פשוטו כמשמעו: מונח על אבני בית-הכנסת. גוף קטן ונשמה גדולה ואילמת, מוצג יקר של עתיקות, בחינת 'האדמה שאתה שוכב עליה – לך אתננה ולזרעך'... אבל הטרגי ואולי אפילו האירוני – אדם זה שעמד בכל המשטרים ואימתם ולמרות הטורקים והבריטים והכנופיות נשאר ונאחז בכפר אבותיו – במשך שלושים וארבע שנות המדינה לא יכלו לבוא לעזרתו, לבנות דירה למשפחת בנו שנפטר ארבעים יום לפניו ואפילו להיקבר בפקיעין לא יכול היה. ואשר יגורתי והתרעתי – בא במפתיע. המוות תמיד מפתיע. אפילו בגיל שמונים. יוסף נדר להיקבר בפקיעין, אך כאשר הגורל לקח ממנו את בנו בכורו שנקבר בנהריה ובית הקברות של פקיעין הרוס ועזוב ואנשי הכפר לוטשים עיניים לחלקת המצבות המנותצות – נשארה רק אפשרות יחידה: יוסף יקבר מחוץ לפקיעין, על יד בנו בנהריה. ואני פניתי חודש לפני כן לנשיא נבון שיטפל במקום קבורה בהר הרצל, כי יוסף הוא גיבור ברוח ובגוף וראוי לשכון בפנתיאון של גדולי האומה, ולא זכה. ואוי לעלבון. חבל שלא עלה בידך להיפגש עימו. מן הראוי היה שייכתב ספר על דמות מופת שכמותו. ושוב אני נטרד ממחקרי שהתחלתי בו, אם את זוכרת, אודות הסיבות לפילוג בתנועה הקיבוצית ותוצאותיה..."